

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 441/2016-57

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. júla 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, Advokátska kancelária, L. Novomeského 2631/25, Pezinok, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupmi Okresného riaditeľstva Policajného zboru Košice I v konaní vedenom pod ČVS: ORP-100/OEK-K1-2004, Okresnej prokuratúry Košice I v konaniach vedených pod sp. zn. 2 Pv 319/04 a sp. zn. 2 Pv 712/14/8802, Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. VII/2 Gv 16/05, Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 51/2014 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 3 T 49/2012) a Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 8 To 77/2015, čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 17 ods. 7, čl. 10 ods. 1, 2 a 3 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1, 2 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Košice I v konaní vedenom pod ČVS: ORP-100/OEK-K1-2004 a jeho uzneseniami zo 14. mája 2009 a 3. júna 2009, príkazom Okresného súdu Košice I na vyšetrenie jeho duševného stavu sp. zn. 0 Tp 390/2009 z 28. apríla 2009, základného práva podľa čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd príkazom Okresného súdu Košice I sp. zn. 3 T 49/2012 z 22. októbra 2012, základných práv podľa

čl. 16 ods. 2, čl. 19 ods. 1, 2 a 3, čl. 40 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 2, čl. 3, čl. 6 ods. 2 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Košice I v konaní vedenom pod ČVS: ORP-100/OEK-K1-2004 a neoprávneným šírením ponižujúcich informácií o [REDAKOVANÉ] konkurzným veriteľom vo veci vedenej na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 3 K 63/2001 o trestnom stíhaní [REDAKOVANÉ] a jeho obvinení zo spáchania trestného činu s tvrdením, že sa dopustil spáchania trestného činu formou spolupáchateľstva, základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 17 ods. 1, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 40 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 2, čl. 3, čl. 6 ods. 2 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 51/2014 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 3 T 49/2012), ako aj porušenia podľa čl. 1, čl. 2, čl. 16 ods. 2, čl. 17 ods. 2, čl. 19 ods. 1, 2 a 3, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 2, čl. 3, čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 1 a 2 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. VII/2 Gv 16/05 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. mája 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv označených v záhlaví tohto uznesenia podľa Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupmi Okresného riaditeľstva Policajného zboru Košice I (ďalej len „okresné riaditeľstvo“) v konaní vedenom pod ČVS: ORP-100/OEK-K1-2004, Okresnej prokuratúry Košice I (ďalej len „okresná prokuratúra“)

v konaniach vedených pod sp. zn. 2 Pv 319/04 a sp. zn. 2 Pv 712/14/8802, Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „úrad špeciálnej prokuratúry“) v konaní vedenom pod sp. zn. VII/2 Gv 16/05, Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 51/2014 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 3 T 49/2012) a Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 To 77/2015, ako aj príkazmi a uzneseniami okresného riaditeľstva, okresnej prokuratúry a úradu špeciálnej prokuratúry pod označenými spisovými značkami uvedenými v záhlaví tohto rozhodnutia.

2. Sťažovateľ vo svojej značne neprehľadnej a obširnej sťažnosti uviedol, že je obeťou porušenia dohovoru na podklade zjavne nezákonného trestného stíhania, ktoré začalo na základe uznesenia okresného riaditeľstva ČVS: ORP-100/OEK-K1-2004 z 27. decembra 2004 (pre trestný čin poškodzovania veriteľa v štádiu pokusu podľa zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov platného do 31. decembra 2005, pozn.) a skončilo až 30. marca 2016 (po 12 rokoch a 3 mesiacoch) doručením uznesenia krajského súdu sp. zn. 8 To 77/2015 z 18. januára 2016, ktorým bolo zamietnuté odvolanie okresnej prokuratúry proti oslobodzujúcemu rozsudku okresného súdu sp. zn. 3 T 51/2014 z 27. februára 2015.

3. Rozhodnutiami a postupmi okresného riaditeľstva, úradu špeciálnej prokuratúry a tiež všeobecných súdov konkretizovaných v bode 1 a označených v záhlaví tohto rozhodnutia došlo podľa sťažovateľa k porušeniu označených článkov ústavy a dohovoru, pretože počas „*vykonštruovaného trestného stíhania*“ psychicky onemocnel, bol v neustálom strese, čo malo za následok onemocnenie na cukrovku II. typu – teda poškodenie jeho zdravia. Takisto došlo k zhoršeniu kvality jeho života a k nemožnosti plne vykonávať prácu (stal sa invalidným dôchodcom). Súčasne malo počas prípravného trestného konania a aj po podaní obžaloby (2012) niekoľkokrát dôjsť k porušeniu princípu prezumpcie nevinoty, ku kriminalizácii jeho osoby v mieste jeho bydliska a v radoch podnikateľov – konkurzných veriteľov, čo malo za následok aj stratu obchodných kontaktov, a tiež k výraznému ohrozeniu práva na česť a dôstojnosť a zásahom do jeho súkromia a rodinného života.

4. Sťažovateľ, opisujúc v obsiahlej sťažnosti (51 s.) podrobne skutkový stav v jeho veci (petit je na s. 17 až s. 19), žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 51/2014 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 3 T 49/2012), kde požaduje aj priznanie finančného zadosťučinenia (za priet'ahy okresného súdu 70 000 €) a vo vzťahu ku konaniu krajského súdu vedeného pod sp. zn. 8 To 77/2015 žiada priznať 1 000 €, postupom okresného riaditeľstva, okresnej prokuratúry a úradu špeciálnej prokuratúry v konaniach s uvedenými spisovými značkami s tým, že požaduje od nich priznanie finančného zadosťučinenia spolu v sume 318 000 €. Súčasne žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie aj iných v záhlaví označených práv podľa ústavy a dohovoru a zrušil príkazy okresného súdu sp. zn. 0 Tp 390/2009 z 28. apríla 2009 a 3. júna 2009, sp. zn. 3 T 49/2012 z 22. októbra 2012 a uznesenia okresného riaditeľstva v konaní vedenom pod ČVS: ORP-100/OEK-K1-2004 zo 14. mája 2009 a 3. júna 2009, ktoré týmto príkazom predchádzali. Napokon požaduje aj náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré

nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

7. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07, I. ÚS 76/2014).

8. Sťažovateľ v petite sťažnosti namieta najprv porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru i iných označených práv postupom okresného riaditeľstva, okresnej prokuratúry a úradu špeciálnej prokuratúry (pozri bod 4) v takých konaniach a takými uzneseniami týchto porušovateľov, ktoré prebiehali a uskutočnili sa ešte v prípravnom trestnom konaní, ktoré skončilo ešte v roku 2012 podaním obžaloby 27. apríla 2012 na okresnom súde, a sťažovateľ vtedy namietané porušenie týchto práv v sťažnosti podanej ústavnému súdu 4. októbra 2010 jednak „*žiadnym relevantným spôsobom neodôvodnil*“ a tiež nepreukázal, že by predtým v prípravnom trestnom konaní „*pri využití účinných prostriedkov nápravy... namietal*

existenciu zbytočných prietahov...“ (pozri uznesenie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 87/2011 z 2. marca 2011).

9. Z bodu 8 je teda zjavné, že k prietahom, resp. k nečinnosti týchto orgánov v tomto období už zjavne nedochádza, a preto je sťažnosť nielen zjavne neopodstatnená, ale aj vo vzťahu k týmto porušovateľom a tiež ich rozhodnutiam z roku 2009 a 2012 (pozri bližšie bod 4) aj podaná oneskorene (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ podal sťažnosť ústavnému súdu zjavne po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, a tým je daný dôvod na odmietnutie sťažnosti v tejto časti aj pre oneskorenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Z uvedených dôvodov túto časť sťažnosti preto ústavný súd odmietol (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez toho, aby sa bližšie zaoberal námietkami sťažovateľa právne zastúpeného v konaní kvalifikovanou právnou zástupkyňou – advokátkou.

10. Ústavný súd k tomu poznamenáva, že sťažovateľ už dvakrát predtým neuspel na ústavnom súde so svojimi sťažnosťami smerujúcimi proti orgánom uvedeným v bode 8 (boli odmietnuté nielen uznesením sp. zn. III. ÚS 87/2011 z 2. marca 2011, ale aj sp. zn. I. ÚS 315/2011 z 24. augusta 2011), čo musel vedieť, keď tieto rozhodnutia priložil k sťažnosti), preto v tejto časti mohol ústavný súd jeho sťažnosť odmietnuť aj pre neprípustnosť [§ 24 písm. a) zákona o ústavnom súde].

11. Čo sa týka namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 51/2014 (pôvodne pod sp. zn. 3 T 49/2012) a krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 To 77/2015, ústavný súd konštatuje, že aj v tejto časti je sťažnosť sťažovateľa zjavne neopodstatnená.

12. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho

záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

13. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti vychádzal zo svojej stabilizovanej judikatúry, podľa ktorej podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľa (I. ÚS 24/03, IV. ÚS 232/03). Zároveň zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu v nadväznosti na takto vymedzený účel označených práv vyplýva, že ochranu základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov upravenému v čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí aj vo vzťahu k čl. 6 dohovoru) ústavný súd poskytuje len vtedy, ak bola sťažnosť ústavnému súdu podaná v čase, keď k namietanému porušovaniu práva ešte mohlo dochádzať a nečinnosť orgánu verejnej moci v tom čase ešte mohla trvať (napr. m. m. II. ÚS 387/06, IV. ÚS 46/07, IV. ÚS 263/08, I. ÚS 28/08). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ako to vyplýva z jeho rozhodnutia o sťažnosti č. 16970/05 z 3. marca 2009 vo veci sťažovateľa Miroslava Mazureka proti Slovenskej republike.

14. Sťažovateľ v petite namieta prieťahy najprv v konaní vedenom pred okresným súdom pod sp. zn. 3 T 51/2014, v ktorom bol ešte 27. februára 2015 vyhlásený rozsudok, ktorým okresný súd oslobodil sťažovateľa spod obžaloby prokurátora úradu špeciálnej prokuratúry. O tomto rozhodnutí okresného súdu sa sťažovateľ najneskôr dozvedel 16. júna 2015, keď mu bolo doručené, ako to vyplýva z prílohy č. 82/9 k sťažnosti, a reagoval naň podaním z 1. júla 2015, keď okresnému súdu oznámil, že sa stotožňuje s jeho rozsudkom (príloha č. 83).

15. Vydaním prvostupňového rozsudku okresný súd teda vykonal všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľa a v čase podania sťažnosti ústavnému súdu (12. mája 2016) už nemohol žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh konania, prípadne prieťahy v ňom, a teda nemohol ani porušovať označené právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (obdobne napr. IV. ÚS 205/09).

16. Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie označených práv (pozri bod 12) aj v konaní krajského súdu vedenom pod sp. zn. 8 To 77/2015, ústavný súd konštatuje, že aj v tejto časti je jeho sťažnosť zjavne neopodstatnená (pozri bod 13). Z predložených príloh k sťažnosti a tiež zo zistení ústavného súdu vyplýva, že po podaní odvolania okresným prokurátorom (jún 2015) krajský súd vyhlásil rozhodnutie už 18. januára 2016, a to navyše na verejnom zasadnutí, na ktorom bol sťažovateľ aj osobne prítomný (príloha č. 87).

17. Tento skutkový stav bol so zreteľom na obsah sťažnosti, s prihliadnutím na zmysel a účel základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov základom pre záver ústavného súdu, že sťažnosť sťažovateľa proti údajnej nečinnosti okresného súdu a krajského súdu (pozri body 13 až 16) v právoplatne skončenom konaní (18. január 2016) je už v čase podania jeho sťažnosti (12. máj 2016) zjavne neopodstatnená. Na tom nemení nič ani skutočnosť, že uznesenie krajského súdu bolo doručené sťažovateľovi 30. marca 2016. Z tohto dôvodu ústavný súd odmietol sťažnosť už po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2016